

ת"ד 2854/10/18 - מדינת ישראל נגד אורי אביגד

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 2854-10-18 מדינת ישראל נ' אביגד
בפני כבוד השופט אריה זרזבסקי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אורי אביגד

הנאשם

ע"י ב"כ עוה"ד כפיר דור

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו כדלקמן:

1. בתאריך 2.6.2018 סמוך לשעה 23:20 נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג שברולט מספר 9627832 בתל אביב ברחוב החשמונאים 95 ויצא מחניון במקום.
2. אותה שעה חצתה את הכביש, בגין מאירי בת שבע, ילידת 1952.
3. הנאשם נהג בחוסר זהירות בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, יצא מחניון בכתובת הנ"ל ופנה ימינה, לא הבחין מבעוד מועד בהולכת הרגל בעת שחצתה את הכביש, לא אפשר לה להשלים את החציה בבטחה, המשיך בנסיעה ופגע בה.
4. כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל בגופה ונגרמו לה חבלות של ממש בדמות של שבר ברגל ימין שגובס ועברה ניתוח בהרדמה מלאה, שברים בגולגולת ודמם בראש אשר גרם הפרעות בזיכרון, קושי בדיבור ובלבול. שברים בעצמות הפנים וארובות העיניים, אושפזה עד ליום 17.7.2018 ושוחררה למוסד שיקומי. רכבו של הנאשם ניזוק.

הנאשם הואשם בעבירות כדלקמן:

1. **אי מתן זכות קדימה להולך רגל** - עבירה לפי תקנה 64(ב)(1) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.
2. **נהיגה בחוסר זהירות** - עבירה לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה.
עמוד 1

3. **התנהגות הגורמת נזק - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.**

4. **עבירה שגרמה לחבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה תשכ"א - 1961.**

בתאריך 13.11.2019 התייצב הנאשם והשיב לכתב האישום.

הנאשם הודה בנסיעה במקום ובפגיעה בהולכת הרגל והודה בתוצאות התאונה (סעיף 4 בכתב האישום).

הנאשם כפר במקום אשר צוין בכתב האישום (סעיף 1 בכתב האישום), כפר בקשר שבין יציאתו מהחניון לבין התאונה (סעיף 3 בכתב האישום).

כמו כן, במעמד זה, טען הנאשם טענה מקדמית וביקש לזכותו מהאשמה לפי סעיף 1 בכתב האישום כיון שלטענתו הוראת החיקוק ועובדות כתב האישום מדברות על אי מתן זכות קדימה להולך רגל תוך הפניה לתקנה 64(ב)(1) לתקנות התעבורה וטען כי הכוונה למעבר חצייה ואילו הולכת הרגל לא עברה את הכביש במעבר חצייה.

ב"כ המאשימה הודיעה כי היא חוזרת בה מאישום סעיף 1 בכתב האישום. ב"כ הנאשם ביקש לזכותו מן האישום כיון שכפר בו ולאור חזרתה של המאשימה מהאישום ובהחלטה שניתנה זוכה הנאשם בסעיף זה.

פרשת התביעה

בפרשת התביעה העידו בפני שני עדי תביעה:

1. **ע.ת.1 - בת שבע בגין מאירי - הולכת הרגל המעורבת אשר נפגעה בתאונה:**

בחקירתה הראשית העידה כי ביום האירוע הגיעה באוטובוס לקניון "גינדי" ברחוב החשמונאים, קנתה תיק ולאחר שיצאה מן הקניון רצתה להסתכל בחלון ראווה של חנות בצד השני של הרחוב. לדבריה לא היתה תנועת מכוניות ברחוב ולכן היא חצתה את הכביש לעבר החנות שרצתה לראות. היא הגיע עד קרוב למדרכה בצד הנגדי של הכביש ומעבר לזה אינה יודעת מה קרה.

לדברי העדה היא היתה מאושפזת בבית החולים איכילוב כחודש וחצי ולאחר מכן כארבעה וחצי חודשים בשיקום נפגעי ראש בתל השומר.

2. **העדה הגישה תעודות רפואיות - ת.1.**

לשאלות ב"כ הנאשם העידה העדה בח"נ כי אינה זוכרת את המיקום המדויק בו חצתה אך העידה שהיא זוכרת שכבר היתה קרובה למדרכה שממול כשקרתה התאונה.

התביעה הגישה את הקבלה של התיק שקנתה העדה בקניון גינדי, **הקבלה סומנה ת.3.**

בהמשך החקירה הנגדית הטיח ב"כ הנאשם בעדה כי היא לא חצתה את הכביש וכי פגעו בה על המדרכה והיא השיבה כי אינה יודעת (**פרוטוקול 23.1.2020 עמ' 8 שורות 27-28**).

3.

מטעם התביעה העיד ע.ת.2, בוחן התנועה רס"מ כפיר ניסים.

העד העיד כי ערך סקיצה ועוד מסמכים שונים, ביניהם דוחות פעולה, תרשים מקום האירוע, דוח ניסוי שדה ראיה, תעודה בדבר ניסוי וריקום, לוחות תצלומים, שחזור תאונה והודעות הנאשם אותן גבה, אחת מיד לאחר התאונה ואחת יום מאוחר יותר. העד הגיש את כל המסמכים לבית המשפט בהסכמת ב"כ הנאשם. הוגשו המסמכים ת/4 - ת/22.

4.

בחקירה נגדית נשאל ע.ת.2 בעניין הסקיצה אשר ערך ת/4 והתבקש להסביר את המספרים שציין על הסקיצה. העד השיב כי סימן את המרחק מקו הצומת, יציאה מהחניון עד למקום הפגיעה בהולכת הרגל. במשך השיב כי ערך שני חישובים ושני שחזורים (פרוטוקול 23.1.20 עמ' שורות 19-21), אחד על פי גרסת הנאשם כי הולכת הרגל חצתה את הכביש מימין לשמאל כיוון התקדמותו ואחד על פי גרסת הולכת הרגל שהעידה כי חצתה את הכביש משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם מקניון גינדי למדרכה שמצד שני של הרחוב.

ע.ת.2 התבקש להסביר את מסקנותיו בת/14 ות/15 (שחזור התאונה ודו"ח בוחן). הוא הסביר כי ערך שני חישובים לגבי שהיית הולכת על הכביש, על פי גרסת הנאשם ועל פי גרסת הולכת הרגל וכי על סמך הניסוי שערך, גם אם החצייה היתה מימין לשמאל וגם אם היתה משמאל ימין, הנאשם היה יכול למנוע את התאונה לו היה עוצר לפני שמשתלב בתנועה ומסתכל ימינה (פרוטוקול 23.1.20 עמ' 11 שורות 1-2).

ב"כ הנאשם שאל את העד לגבי תצלום מס' 22 בת/16. העד השיב כי בחלון הקדמי ברכבו של הנאשם היו אביזרים שמגבילים את שדה הראיה, וילון וכיסוי של משקפיים שהיה מחובר לחלון.

לשאלת ב"כ הנאשם בדבר חישוב זמני השהייה של הולכת הרגל על הכביש על פי שתי הגרסאות ועל פי איזה נוהל חישוב זאת הוא השיב כי עשה זאת על פי הנוהל שהיה קיים באותה עת - נוהל 19/96, על אף שביום שמיעת העדות בבית המשפט הנוהל כבר לא היה בתוקף. על פי חישוביו של העד הרי שלפי גרסת הנאשם הולכת הרגל שהתה בכביש 1.53 שניות ואילו לפי גרסתה היא שהתה בכביש 3.4 שניות. לדברי העד, בכל אחת מהאפשרויות, בהתבסס על ניסוי שדה הראיה, ניתן היה למנוע את התאונה לו הנהג היה עוצר ומסתכל לכיוון הנסיעה.

לשאלת ב"כ הנאשם אם לעד יש מידע כי הנאשם לא עצר לפני שיצא לכביש ציטט העד מתוך הודעת הנאשם ת/21 (שורות 17-21).

לאחר מכן עימת ב"כ הנאשם את העד עם מספר אפשרויות של מיקום הולכת הרגל ביחס לרכבו של הנאשם והעד חזר על עמדתו כי בכל מקרה, כולל אם הולכת הרגל היתה עדיין על המדרכה לפני פניית הנאשם לרחוב, על פי ניסוי שדה הראיה הוא היה יכול לראותה. כאשר ב"כ הנאשם טען כי במקום יש צמחייה אמר העד: "נכון, בוצע ניסוי עם הצמחייה ועדיין ניתן לראות את הולכי הרגל" (פרוטוקול 23.1.20 עמ' 13 שורה 32).

ע.ת.2 נשאל בדבר גביית עדות מהולכת הרגל והסביר כי היא לא היתה כשירה למסור עדות לאחר הפגיעה ולאורך כל תקופת האשפוז והשיקום שלאחריו.

5.

פרשת ההגנה:

בפרשת ההגנה העיד הנאשם וכן העיד חברו אשר ישב אתו ברכב בעת התרחשות התאונה, דקל לזימי לב.

בחקירה ראשית העיד הנאשם כי הרשום בהודעותיו כפי שנרשמו בת/21 ות/22 הוא אמת וכי הוא מאשר את חתימותיו על שתי ההודעות.

בחקירה הנגדית בקשה ב"כ המאשימה כי על אף הכתוב בהודעות הנאשם אשר הוגשו לבית המשפט, יתאר הנאשם בפני בית המשפט את אשר קרה. הוא אישר לשאלות ב"כ המאשימה כי אכן יצא מתוך חניון תת קרקעי ברחוב החשמונאים ופנה ימינה צמוד למדרכה, בנתיב הימני. הנאשם אישר כי במקום נמצא תמרור עצור וטען כי עצר, כדבריו: "...לדעתי היה תמרור וגם עצרתי" **(פרוטוקול 29.6.20 עמ' 19 שורה 7)**.

ב"כ המאשימה המשיכה לשאול בנושא העצירה לפני היציאה והנאשם טען כי עצר, הסתכל שמאלה וימינה ואחר כך נסע במהירות נמוכה ופתאום הופיעה הולכת הרגל.

בשלב זה של החקירה הנגדית עימתה ב"כ המאשימה את הנאשם עם הודעתו בת/21, שורות 16-18 בהן הוא אומר כי לא עצר אך נסע לאט, לאחר מכן אומר שלא זוכר אם עצר עצירה מוחלטת או לא, היה במהירות נמוכה של 5 קמ"ש. לשאלה בנושא השיב הנאשם כי הוא **"...עוצר תמיד, בדרך כלל עוצר תמיד, אני לא יודע, לא זוכר..."** **(פרוטוקול 29.6.20 עמ' 19 שורה 18)**.

לשאלות ב"כ המאשימה הנאשם חזר וטען בעדותו כי עצר בקו העצירה וכי הסתכל ימינה ושמאלה לפני שהמשיך בנסיעה. כמו כן הוא אישר כי שדה הראיה, הראות והתאורה היו כשורה.

בהמשך התבקש הנאשם להגיב על הודעתו לבוחן התנועה כי **"...פתאום שמע בום"** **(ת/21 שורות 19-21)** והתבקש לאשר כי זו הפעם הראשונה שבה נתקל בהולכת הרגל כאשר שמע בום. הנאשם הכחיש זאת ולשאלת ב"כ המאשימה טען כי אינו משנה את גרסתו אבל **"...סביר להניח שבהמשך העדות ציינתי שהיא הופיעה..."** **(פרוטוקול 29.6.20 עמ' 21 שורה 1)**.

החקירה הנגדית המשיכה תוך התמקדות בהודעת הנאשם בת/21 וכאשר נשאל מדוע הוא אומר בעדותו שנתיים לאחר התאונה כי הסתכל ימינה כאשר בהודעתו הראשונה כשעתיים לאחר התאונה אמר שהתקדם בנסיעה תוך מבט שמאלה הוא השיב כי הסתכל גם ימינה. לשאלה מדוע לא מסר זאת בהודעתו לבוחן בת/21 הוא השיב שהיה בסוג של הלם והיה מעורפל ויש דברים אשר אינו זוכר.

לאחר מכן אישר הנאשם כי את הודעתו הראשונה, ת/21 הוא מסר מבלי שנועץ בעורך דין ואילו את הודעתו השניה ת/22 מסר לאחר היוועצות בעורך דין סיון **(פרוטוקול 29.6.20 עמ' 22 שורות 6-9)**.

הנאשם נחקר על תנאי הראות ואישר את דבריו בת/21 בדבר ראות טובה, כביש יבש תאורה תקינה וכן כי הוא מכיר את המקום ויודע שאנשים עוברים שם את הכביש.

הנאשם נשאל ע"י ב"כ המאשימה בדבר האביזרים אשר היו על השמשה הקדמית של הרכב ושעליהם נחקר במשטרה ב- 4.6.18 בהודעתו ת/22. הנאשם אישר כי אכן היו על השמשה אביזרים, וילון נגד שמש ונרתיק של משקפים. בעניין טענת בוחן התנועה כי אביזרים אלו הגבילו את ראייתו ופגעו ביכולתו לראות את הנעשה על הכביש הוא ענה כי האביזרים לא הגבילו כלל את שדה הראיה שלו. כאשר נשאל שוב מדוע לא ראה את הולכת הרגל הוא ענה ש"היא לפתע הגיחה לשם" **(פרוטוקול 29.6.20 עמ' 22 שורה 30)**.

6. עד הגנה 2 - דקל לזימי לב - העיד בחקירה ראשית על העדות אשר מסר לבוחן התנועה, במקום התאונה, כשעה וחצי לאחר התרחשות התאונה. העד העיד כי כל מה שאמר לבוחן התנועה בעדותו הוא אמת וכן אישר את חתימתו על מסמך העדות **נ/1**.

בחקירה הנגדית אישר ע.ה.2 כי כפי שכתוב בעדותו **נ/1** הוא ישב במושב ליד הנהג, הראות היתה טובה ותאורת הרחוב תקינה, התאונה קרתה מיד עם פניית הרכב ימינה וכי הולכת הרגל חצתה את הכביש בהליכה לבדה.

כאשר התבקש לאשר את דבריו לבוחן התנועה כי ראה את הולכת הרגל לראשונה "במאית שניה לפני הפגיעה" (**פרוטוקול 29.6.20 עמ' 25 שורה 28**) הוא השיב בחיוב.

כמו כן העד אישר את אמרתו לבוחן (**נ/1 שורה 29**) כי היה עסוק בחיבור הטלפון שלו למטען ברכב ולכן לא היה בפוקוס על הכביש ולכן לא ראה את הולכת הרגל לפני התרחשות התאונה.

כשנשאל, אישר העד שוב כי שניה לפני הפגיעה לא ראה את הולכת הרגל. ובהמשך, לגבי כיוון הליכתה של הולכת הרגל הודה העד כי לא ראה ולא זוכר מה היה כיוון ההליכה וכי הוא רק מסיק את כיוון הליכתה (**פרוטוקול 29.6.20 עמ' 26 שורות 13-16**).

דין והכרעה:

עדויות עדי התביעה:

7. ע.ת.1 העידה כי חצתה את הכביש מדרום לצפון וכמעט הגיעה למדרכה שממול ויותר אינה יודעת מה קרה לאחר מכן. לחיזוק דבריה הגישה העדה קבלה מחנות בקניון גינדי הנמצא בצד הדרומי של רחוב החשמונאים. לפי הרשום בה, הקבלה הודפסה דקות ספורות לפני התרחשות התאונה ומהווה חיזוק משמעותי לגרסתה של ע.ת.1. על אף שהעדה העידה כי נגרמו לה פגיעות בזיכרון כתוצאה מפגיעת הראש, היא זכרה היטב והעידה בצורה עקבית גם לשאלות ב"כ הנאשם, כי לאחר שקנתה תיק בחנות בקניון גינדי יצאה וחצתה את הכביש למדרכה שממול בצד השני של הרחוב, זאת על אף שב"כ הנאשם טען שקניון גינדי נמצא ברחוב החשמונאים 93 (פרוטוקול 23.1.20 עמוד 8 שורה 12), כביכול באותו צד רחוב ממנו יצא הנאשם ברכבו.

8. ע.ת.2 הציג דוחות חקירה מפורטים וכן חישובים ומסקנות כחוות דעת מקצועית וכן ערך שחזור (ת/14 ו-15) הבוחן בחן את כל החלופות האפשריות של הגורמים לתאונה כאשר בחן את גרסת הנאשם והן את כל האפשרויות שעלו, בעיקר בעניין כיוון חציית הכביש על ידי ע.ת.1. הבוחן גם הגיש את הודעותיהם של הנאשם ושל העד אשר היה עמו ברכבו. כמו כן העד בדק את שדה הראיה ואת רכב הנאשם. במסקנותיו ציין העד כי גם אם יסתמך על עדות הנאשם לגבי כיוון חציית הכביש של הולכת הרגל מימין לשמאל בכיוון נסיעתו, הרי שלנאשם היה שדה ראיה פתוח ומספיק זמן כדי להבחין בהולכת הרגל אשר לפי חישוביו שהתה על הכביש 1.53 שניות לפני שהנאשם פגע בה, זאת כמובן, אם הנאשם היה עוצר את מכוניתו ביציאה ומסתכל לכיוון הנסיעה.

לחלופין, ע.ת.2 גם בחן את האפשרות השניה, לפי גרסת ע.ת.1 כי חצתה את הכביש משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם וכבר היתה קרובה למדרכה בצד הנגדי. החישוב שהציג ע.ת.2 לפי גרסה זו הראה כי הולכת הרגל

שהתה על הכביש 3.38 שניות וללא ספק היה לנאשם שדה ראייה פתוח והרבה זמן לראות את הולכת הרגל לו עצר והסתכל לכיוונה. גם במענה לשאלות ב"כ הנאשם הבהיר ע.ת.2 כי בכל מקרה ללא קשר מאיזה כיוון חצתה הולכת הרגל את הכביש, לנאשם היה שדה ראייה פתוח והוא יכול היה לראות אותה גם אם היתה על המדרכה הסמוכה לו. עדותו של ע.ת.2 היתה בהירה, עקבית ותאמה את ממצאיו ומסקנותיו כפי שהגיש בדוח הבוחן והשחזור אשר עשה.

קביעות הבוחן מקובלות עלי.

עדויות עדי ההגנה:

9.

הנאשם העיד כי אמרתיו כפי שנמסרו לחוקר המשטרה הן אמת. עדותו בבית המשפט סתרה עובדות משמעותיות מהודעתו בת/21 ות/22 כאשר את סלע המחלוקת היוו השאלות האם עצר בקו העצירה הקריטי לפני יציאתו מהחניון לרחוב והאם הסתכל לכיוון ימין, הוא כיוון נסיעתו והכיוון בו היתה הולכת הרגל. הנאשם, בניסיונו להסביר את הסתירות טען שביום התאונה היה "מעורפל" והיה לחוץ מחקירת הבוחן. מאידך גיסא, הוא העיד כי כל מה שאמר בהודעתו לבוחן המשטרה היה אמת. בעדותו בבית המשפט העיד הנאשם, כי הוא אינו בטוח, אינו זוכר, בדרך כלל הוא עוצר, אינו יודע...

לכל אורך עדותו בבית המשפט הנאשם לא היה עקבי, סתר את עצמו וניסה לשנות את הגרסה כפי שהופיעה באמרתיו בחקירת המשטרה. לאמור כי לא עצר או אינו זוכר אם עצר וכי הסתכל שמאלה בעת יציאתו מהחניון ואז שמע בום (ת/21 שורות 17-21) נמסרו באופן חופשי, לא כמענה לשאלה ספציפית. אלא לשאלה: "ספר לי מה קרה בתאונה?" (ת/21 שורה 13).

עדותו של הנאשם בבית המשפט לא נשמעה אמינה וכללה סתירות רבות ולכן אני מוצא לנכון להאמין לגרסתו הראשונה של הנאשם כפי שנמסרה בת/21.

הנאשם העיד בעניין זה כדלקמן:

"בתאריך 2.6.18 סמוך לשעה 23:20 לערך נהגתי ברכב פרטי מסוג שברולט... בעיר ת"א יפו ברחוב החשמונאים 95 ת"א. יצאתי מחניון תת קרקעי לכיוון דרום התקדמתי לאט כ- 5 קמ"ש. לא עצרתי ואותי ימינה לפנות לחשמונאים לכיוון מערב, אני לא זוכר אם עצרתי עצירה מוחלטת או לא. הייתי בנסיעה איטית של 5 קמ"ש לערך פניתי לנתיב הימני לימני תוך מבט שמאלה לתנועה אשר מגיע לכיוון מזרח למערב... שמעתי בום על מכסה המנוע..." (ת/21 שורות 14-21).

10. מעדותו של ע.ה.2 עולה כי אינו יודע מה קרה ואינו יכול בעצם להעיד על התרחשות התאונה ומה קרה לפני שהתרחשה, כל זאת כיון שהיה עסוק בחיבור טלפון למטען ולא הסתכל על הכביש.

הטענות המשפטיות כעולה מן האמור לעיל:

11. חובת הזהירות כלפי הולכת הרגל

עבירה של נהיגה בחוסר זהירות מעמידה כתנאי בסיסי את חובת הזהירות ואילו הפרה של חובת הזהירות - היא

זו המהווה את העבירה.

בבואנו לבחון את חובת הזהירות יש לתת את הדעת הן לחובת "הזהירות המושגית" והן לחובת "הזהירות הקונקרטית" - ראה ע"א 145/80 שלמה ועקנין נ' המועצה המקומית, בית שמש פ"ד לז (1) 113. ראשית, יש לקבוע האם חלה חובת הזהירות המושגית ביחסים שבין נהג הרכב הנאשם לבין הולכת הרגל אשר נפגעה. כבוד השופט אהרון ברק (כתוארו אז) הציג את הצורך בהגדרת הקטגוריה או הקטגוריות על פיהן תוכר או תישלל חובת הזהירות המושגית (ע"א 145/80 עמ' 124). האם במקרה זה חלה חובת זהירות מושגית? אין ספק כי אכן כן.

"קיומה של חובת הזהירות המושגית נקבע על-פי מבחן הצפיות" (שם עמ' 123 פסקה 3). לעניינו, נהג רכב אשר יוצא מחניה, בסמוך למדרכה, עליו לצפות כי יהיו בסביבתו הקרובה ובכיוון התקדמותו כלי רכב העלולים להתחיל בתנועה בעודו נע לכיוונם וכן הולכי רגל בקרבת המקום, במדרכה או בכביש בעת חציה. משום כך, על נהג רכב מהחניה לצפות ולהיזהר מפגיעה באדם או ברכב תוך כדי יציאתו מן החניה.

12. רשלנות והתנהגות הגורמת נזק וחבלות של ממש:

הנאשם יצא מהחניה במהירות איטית, לא ברור אם עצר עצירה מוחלטת או לא. נכון הוא כי היה על הנאשם לבדוק כי הדרך פנויה מכלי רכב על מנת להשתלב בכביש אולם רשלנותו של הנאשם היא בכך שלאחר שבדק את התנועה הבאה משמאלו הוא לא החזיר את מבטו ימינה, לכיוון נסיעתו לפני שהתחיל בנסיעה. אם היה עושה כן הוא היה מבחין בהולכת הרגל ומונע את הפגיעה בה. הנאשם לא ראה אותה על אף שיכול היה לראותה, פגע בה ברכבו וגרם לה חבלות של ממש.

לענין זה ראה בעפ"ת (חי) 14301-09-19 מדינת ישראל נ. ששון לליקו (18.12.19) (פורסם בנבו) מפי כבוד השופטת ת. נאות-פרי:

"...ובכך בדיוק טמונה הרשלנות. היה על המשיב להסתכל לימין, לכיוון אשר ממנו הגיע הקטנוע, לפחות פעם אחת במהלך הנסיעה האיטית עד הקו הקריטי ולבחון שנית את הנתונים לפני שחצה את הקו הקריטי..." (ראה פסקה 60 בפס"ד).
"...אין חולק כי היה על המשיב להסתכל לכיוון הצומת באופן כללי ובוודאי שהיה עליו להתמקד במעבר החצייה שמעבר לצומת, אך העובדה שהיה עליו לבחון כמה נתונים בו זמנית והעובדה שהמדובר בסיטואציה מורכבת ובצומת מסוכן - לא פוטרת אותו מהצורך לבחון שוב ושוב את הכביש ולהביט בקפידה דרומה לפני הקו הקריטי ובעודו נמצא בקו הקריטי. אם לא יכול היה לעשות זאת אגב נסיעה איטית, נדרש היה לעצור כדי לוודא שכניסתו אל מעבר לקו הקריטי אינה מסכנת משתמשים אחרים בדרך." (ראה פסקה 63 בפס"ד).

וכן הוסיף באותו עניין כבוד השופט א. פורת:

"רשלנות המשיב מתבטאת במחדלו לשוב ולבחון את היות הדרך פנויה במהלך נסיעתו האיטית מקו העצירה אל הקו הקריטי - קו הכניסה לצומת. פרק זמן זה, אשר כעולה מהראיות שפורטו בחוות דעתה של חברתי ארך שניות ארוכות, מחייב כי תערך בחינה חוזרת של מצב הדרך טרם כניסה לתוך אזור הצומת. המשיב נמנע מלעשות כן ובכך נהג שלא כמצופה מנהג סביר באותן הנסיבות."

כפי שעלה מן הממצאים, הנאשם התרשל בכך שיכול היה לראות את הולכת הרגל מקו העצירה הקריטי ולמנוע את התאונה כאשר זאת שהתה על הכביש במשך למעלה משלוש שניות, וגם אם נתחשב בגרסתו כי

חצתה את הכביש מימין לשמאל, גם אז הנאשם יכול היה לראות את הולכת הרגל אם היה מסתכל לכיוון אליו פנה בנסיעתו, אולם הוא לא עשה זאת והחל או המשיך בנסיעתו ימינה תוך שמבטו מופנה שמאלה .

על אף שהולכת הרגל חצתה את הכביש שלא במעבר חציה, חלה על הנאשם חובת הזהירות כפי שהוזכר לעיל.

13. בענייננו בוחן התנועה ערך בדיקה יסודית ומדויקת. הנאשם הסתכל לכיוון הנגדי מכיוון נסיעתו תוך שהוא יוצא מהחניון לכיוון הכביש. בנוסף נמצא כי על שמשות רכבו הציב הנאשם מספר פריטים אשר יכולים להגביל את שדה הראיה. הולכת הרגל לא פרצה במפתיע לכביש אלא הלכה וכמעט סיימה לחצות אותו כאשר פגע בה הנאשם ברכבו. הנאשם נהג ברשלנות ובחוסר זהירות כאשר נסע ונכנס לרחוב מבלי שראה את הולכת הרגל על אף שיכול וצריך היה לראות אותה.

14. לסיכום:

לאחר שבחנתי את העדויות המוצגים וכל יתר הראיות, נחה דעתי כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק את אשמתו של הנאשם במיוחס לו בכתב האישום בנהיגה בחוסר זהירות - עבירה לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961, התנהגות הגורמת נזק - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה וכן בגרימת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה תשכ"א - 1961.

ניתנה היום, ג' תשרי תשפ"א, 21 ספטמבר 2020, במעמד הצדדים.